

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 18. Donatistæ ad Cæsarem appellant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

vectiores etiam ad orandum cum Fidelibus, sed genibus flexis, & antequam inciperetur Sacrificium. Qui mulierem concupivit, sed malum desiderium non implevit, per gratiam præservatus videtur. Volunt nempe dicere, pro peccatis cogitationum pœnas canonicas non imponi. Mulier, quæ duobus fratribus nupserit, non nisi in mortis periculo communionem accipiat, cum onere si convaluerit, maritum istum dimittendi, & pœnitentiam agendi. Qui sæpius matrimonium inibant, his certo tempore pœnitentia injungebatur, hinc Presbyteris secundarum nuptiarum conviciis interesse non licebat, quamvis enim secundæ nuptiæ essent permissæ, aliqua tamen incontinentiæ nota non vacabant. Hi sunt quindecim Concilii Neo-Cæsariensis Canones.

Sæculum IV.
 A. C. 314.

c. 4.

c. 2.

c. 7.

c. 7.

§. XXVIII.

Appellatio Donatistarum ad Cæsarem

Patres Concilii Arelatensis, ut gestorum rationem redderent, Imperatori Constantino latum in causa iudicium, & quorundam Donatistarum obstinaciam perscripserunt, quippe plures schismati renunciarunt, & Cæciliano juncti sunt, at quidam litigatores temerarii ab Episcoporum iudicio ad Imperatorem appellaverunt.

Aug. Ep.
 68.

Sæculum IV. runt. Iratus Imperator Tribunos Pala-
 A. C 314. tii cum militibus misit, qui seditiosos ad
 aulam perducerent, nisi prompte obedi-

Ep. Const. rent, pejora passuros; Vicario quoque
ad Cels. Africae scripsit, sub custodia omnes hos
 rebelles ad Palatium mitteret. Econtra

Ep. Const. ad Episcopos Arelate congregatos rescri-
ad Episc. psit, adhuc dum conniverent, & Schis-
Cath. maticis tempus resipiscendi darent, si per-
 tinacia duraret, tum quisque eorum ad
 sua reverteretur. Merito culpata est tan-

Euf. I. vit. ta Constantini indulgentia in homines
 45. *IV. c.* nequissimos, & immeritos, quos impuni-
 54. tos insolentiores reddebat.

Illi ex Donatistis, quos Constantinus
 ad aulam duci jusserat, non tantum pœ-
 nas evaserunt, quas gravissimas minæ
 inanes sonuerant, & appellationis teme-
 ritas merebatur, sed etiam suis, & amico-
 rum suggestionibus impetrarunt, ut post
 Episcoporum Judicium ipse Imperator

Epist. ad eorum causam judicare vellet, quamvis
Episc. antehac a tali judicandi voluntate, ut-
Cath. pote Ecclesiae auctoritati noxia, fuisset
 alienissimus. At se id quidem facturum
 testatur, non quod esset Episcoporum Ju-
 dex, utpote quorum judicio seipsum sub-
 jici fatetur, cumque Episcoporum senten-
 tiam tanquam Dei effatum veneraretur,
 sed ut Donatistarum importunitati ali-
 quid daret, silentium æternum impone-
 ret, & nihil, quod paci Ecclesiae reducen-
 dæ

dæ aptum esse posset, omitteret. Cœ-Sæculum IV.
 terum Constantino necdum Bapcizato, A. C. 314.
 imo nec Catechumeno Ecclesiæ leges
 non satis cognitæ erant. Primo Cæcilia- *Aug. epist.*
 num ex Africa ad se vocare constituerat, *41. ad Gear.*
 tum rursus mutata sententia, Episcopos *Et c.*
 Donatistas remisit in Africam, ut ibi,
 sicut ipsi optabant, coram Judicibus ab
 Imperatore delectis causa examinaretur,
 & decideretur. Paucos post dies iterum
 aliud placuit, magisque e re se facturum
 credidit, si, advocato ex Africa Cæcilia-
 no, ipse præsens iudicium ferret, ne Do-
 natistæ, quos contumacissimos sciebat, al-
 terius iudicio acquiescere detrectarent.
 Igitur Cæciliano scribit, ut Romæ, cau- *An. 315.*
 sam dicturus, certa die compareat, ipsius
 adversarii eodem se conferre iussi, qui-
 bus promisit, si modo unius criminis
 reum præsentem Cæcilianum probarent,
 se eum de omnibus, quæ imponent,
 convictum habiturum, utque facilius eo-
 rum calumnias detegeret, Probianum
 Proconsulem Africae litteris jubet, Ingen-
 tium, quod sub Æliano Prædecessore
 ejus crimine falsi convictus esset, ibi in
 carcere detentum, ad aulam mitteret.
 Hoc factum Constantino, & Licinio
 quarto Consulibus, nempe anno Chri-
 sti 315. *A. C. 315.*

Cæciliano Romæ præfixa die, qua de
 causa nescitur, non comparente, adver-

E 4 farii

Sæculum IV. farii ejus ansam cepere urgendi Impera-
 A. C. 315. torem, ut damnaret contumacem, & sub-
 jicere se Principi renuentem. Constan-
 tinus dilationem concessit, jussitque par-
 tes Mediolani convenire. Tum quidam
 Donatistarum, aversum a se Principis
 animum augurantes, clam se aula prori-
 piunt, quod advertens Imperator, da-
 tis custodibus, cæteros Mediolanum du-
 ci mandavit. Illi vero, qui aula profu-
 gerant, in Africam redeunt, novo tu-
 multu omnia implent, plurimumque ne-
 gotii Domitio Celso Africae Vicario, cui
 ab Imperatore tumultus sedare impera-
 tum erat, facessunt. Tumultuantium
 Dux erat Menalius Episcopus Numidia,
 qui, olim ad Concilium Cirthanum vo-
 catus, quod venire non posset, oculo-
 rum morbum prætexerat, reipsa ti-
 mens, ne Idolis thus adolevisse convin-
 ceretur. Celsus gesta ad Imperatorem
 rescripsit, Menalium tanquam seditio-
 nis Auctorem accusans. Imperator re-
 spondit, ut dimitteret jam seditiosos, tan-
 tisper audaciam eorum dissimularet, nun-
 tiaretque Cæciliano, & Adversariis ejus
 se ipsum propediem in Africam ventu-
 rum, hanc causam cum selectis judici-
 bus discussurum, & auctores turbarum,
 quicumque illi fuerint, severissime puni-
 turum.

A. 315.
 Optat. l. I.
 Ep. Const.
 ad Cels.

Aug. epist.
 43. al.
 162. ad
 Glor. Ec.

§. XIX.